

за на-пътъ. Азъ тичахъ къмъ пристанището, и щѣхъ вече да се хвърля въ една варка, кога се зачуха отъ подирѣ-ми гласове: „Дръжте го! Не го пущайте, да побѣгне!“ Азъ скокнахъ въ една варка, която теглѣха пѣколцина, и извикахъ. „Недѣйте оставя, да ми се измъкне параходътъ! Момцитѣ потеглиха силно, и азъ стигнахъ тъкмо кога корабътъ се мърдаше за на-пътъ.

Като стагнахъ въ Цариградъ, слѣзохъ отъ пароходътъ въ единъ канкъ, и като показахъ двѣ бѣли меджидии, рекохъ, че нѣмамъ време да ходя на карантината (гдѣто трѣбва да показвамъ паспортъ), но че желая да излѣзя тутакси на-срѣща въ Юскюдаръ. Жедниятъ за пари канкчий умѣи да избѣгне отъ очитѣ на полицейскитѣ власти, които тукъ-тамъ на канци, посрѣдъ огромниятъ купъ варки и ладии, пазѣха, щото пѣтниците — венчки да излѣзятъ на карантината.

Азъ се бѣхъ унѣтилъ на Юскюдаръ, защото знаехъ, че тамъ е конакътъ на Ахмедъ-паша, и бѣхъ намислилъ да се вѣстя тозъ-часъ предъ него, та да го замоля, да изработи той, щото, като бѣхъ станалъ вече, „Муслуманинъ“, да ме не закачатъ вече, и да ми неотниматъ свободата. Като ме съникаса, втрени се Ахмедъ-паша, но ме прие пакъ съ добро око, и ме насърчи; най-сетнѣ ми каза: „Ето азъ ще ти дамъ едно писѣмце за до Министра на полицията, яви му се ти нему, безъ да се боишъ; така ще направимъ пай-умната.“ Азъ го послушахъ, — по да! Хюсни-паша ме задържѣ въ затворъ, догдѣ не се намѣрѣлъ и другарьтъ ми Халилъ, за когото страшни работи бѣха явили!

Кѣто таквизъ работи и приключения ми приказва Ахмедъ. И отъ по-пататъшната разговорка, която се отвори помежду нази, както и отъ критиката, що се разви по страданията му, азъ забелѣзахъ, че патоси-